



Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ο θάνατος των θανάτων

Διαλογή

Ακρόπολις Φιλολογική, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 52 (29 Ιανουαρίου 1889), σ. 818-824

δύο μήνας πρὸ τῆς κεκλονισμένης προθεσμίας καὶ ἔξαδάκτυλος κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα—ἤθελῆσε καὶ ἰδιοτρόπως ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Συνήθως ὅσοι τῶν ἀνθρώπων καταφεύγουσιν εἰς τὸ ὕστατον τοῦτο φάρμακον πολυπαθοῦς βίου, αὐτοκτονοῦσιν ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς γνώμης τῶν ἐπιζώντων· ἀλλ' ὁ κύριος Κουτρούμπας ἐνόμιζεν ὅτι σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένα τὰ βλέμματα καὶ ἵνα μὴ τυχὸν παρεξηγήσῃ τὴν πράξιν του ταύτην, τὸν μὲν οἶκον ἐν ᾧ κατόικε κατέλιπε, τὰς δὲ τελευταίας αὐτοῦ εὐχὰς παρά τινι συμβολαιογράφῳ τῶν Ἀθηνῶν κατέθετο ἐν εἴδει διαθήκης ἐνώπιον μαρτύρων. Καὶ κατῆλθεν εἰς Φάληρον μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτοῦ ΜΕΘΘΔΙΟΥ, παλαιοῦ θεράποντος ἐκ πατρικῆς κληρονομίας περιελθόντος εἰς αὐτὸν, ἀνθρώπου ἀγαθωτάτου τρεῖς νυμφευθέντος καὶ ἐπτάκις διαζευθέντος — διότι πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ ἄλλον γάμον ἐδοκίμαζε καὶ πάλιν ἂν ἠδύνατο νὰ συζήσῃ μετὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ γυναικῶν — καὶ ἐνοίκιασε δύο δωμάτια ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἵνα μεγαλοπρεπῶς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐκτελέσῃ ἀπέναντι τοῦ εὐρέως πελάγους, ὅπερ ἐξετείνετο ἡρεμον πρὸ αὐτοῦ.

Καὶ δὲν περιορίζετο εἰς τοῦτο μόνον ἡ ἰδιοτροπία του· ὄχι. Ἐζήτησε θάνατον ὀδυνηρὸν, ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἐν ταῖς βρατάοις, ἐπεθύμει νὰ διαφέρῃ τῶν αὐτοκτονούντων, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἐνίοτε αὐτοστιγμιαί.

Ἦτο καὶ ὀλίγον ποιητῆς ὁ κύριος Κουτρούμπας, γράψας περιπαθεστάτους στίχους κατὰ τὴν πρωτοχρονιανὴν χάριν τῶν ὀδοκαθαριστῶν τῆς πόλεως, καὶ ὡς τοιοῦτος ὀλίγον ἐπαναστάτης κατὰ τοῦ δημιουργοῦ, καὶ δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο νὰ ἐμπιξῇ ὀλίγον τὴν φύσιν, ἥτις ὥρισεν ὅτι πᾶν ὄν ἄνευ ζωῆς εἶνε καὶ νεκρὸν.

Ἄ, ἐὰν ἐφεύρισκε τρόπον τινα θανάτου διχρούς, καθ' ὃν νὰ ζῆ τις καὶ νὰ μὴ ζῆ! Ὅποια δόξα δι' αὐτὸν νὰ φανῇ ἀνώτερος τοῦ δαιμονίου Σαῖξπηρ, ὅστις ἐν τῷ Ἀμλέτω αὐτοῦ τοιοῦτό τι βεβαίως προὔτιθετο.

Ἐκαθῆτο λοιπὸν ὁ κύριος Κουτρούμπας τρίτην ἤδη ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκάθητο σύννους παρὰ τινι τραπέζῃ καὶ κατέναντι τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, δι' οὗ εἰσῆρχετο ἄπλετον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅτε ἀνοίγεται παταγωδῶς ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ εἰσέρχεται, ἢ μᾶλλον εἰσπηδᾷ μεθ' ὀρμῆς ἡ κυρία ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, λελυμένην ἔχουσα τὴν κόμην, γυμνώλενος σχεδὸν, καὶ βλοσυρὸν περιάγουσα τὸ βλέμμα.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐγειρόμενος ἐν ταραχῇ. — Κυρία μου . . . πῶς εἰσέρχεσθε εἰς τὸ δωματίον μου ; . . . ἐν τίνι δικαίωμάτι ; . . . καὶ εἰς τιαυτήν κατάστασιν μάλιστα . . . ὅτῃν ἐγώ . . .

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ διακόπτουσα αὐτὸν καὶ ἐν σπαραγματῶν κερδίας βάλ-λοῦσα γοεράν κραυγὴν. — Τὸ καναρίνι μου . . . ἔχασα τὸ καναρίνι μου, κύριε . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἀγέρωχον λαμ-

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ

ΔΙΑΛΟΓΗ

Ὁ κύριος ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν ἀπεφασισε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἰδιοτρόπος καθ' ἅπαντα τὸν τεσσαρακονταετῆ αὐτοῦ βίον—ἀφῶ ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον

θανων στάσιν προσβληθέντος εἰσπρακτορος κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ -- Αἴ, καὶ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τὸ καναρίνι σας ;

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ διερευνῶσα τὸ δωμάτιον καὶ τὰς χεῖρας ἐνοῦσα. -- Μήπως ἤλθεν ἐδῶ μέσα ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ συναισθανόμενος ὅτι τὸ ἀγέρωχον ὕφος δὲν ἤρμοζε πρὸς τὴν περίστασιν μεταβάλλων ἦθος καὶ τὴν φωνὴν ρυθμίζων ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον -- Ὅχι, κυρία μου, δὲν ἤλθεν.

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ ἐκθαμβος καὶ διαποροῦσα. -- Δὲν ἤλθεν ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ συλλαμβανων τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ κυρία Περδικοπούλου ἀπιστεῖ πρὸς τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ τὸ πρότερον ἐπανακτῶν ἀγέρωχον ὕφος τοῦ προσβληθέντος εἰσπράκτορος. -- Ὅχι, κυρία μου, σὰς λέγω... καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήνατε μόνον... μὲ τὰς σκέψεις μου.

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ ἀπελπίζουσα. -- Καὶ νὰ μὴν εὔρω τὸ καναρίνι μου ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. -- Ποῦ νὰ τὸ εὔρετε ;

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽. -- Ἐδῶ.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ συνοφρυούμενος καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνατείνων. -- Κυρία μου...

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ σχεδὸν ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν καὶ τὴν φωνὴν λεπτύνουσα ἐπιτηδεΐως. -- Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπῆγεν ἄλλοῦ. Βοηθήσατέ με, κύριε, μὴν εἴσθε τόσο σκληρός.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μεθ' ὀλης τῆς σοβαρότητος ἠνὴ περίστασις ἀπαίτησε. Ἐγὼ, κυρία μου, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον μου ὅπως ἔλθω ν' αὐτοκτονήσω ἐδῶ ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ἔρχεσθε σεῖς νὰ μὲ ταράξητε ; . . .

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ μετὰ μεγίστης περιεργίας. -- Θ' αὐτοκτονήσετε ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ξηρῶς. -- Μάλιστα.

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽. -- Καὶ διατί ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ χαριέντως μετὰ τινὰ δισταγμὸν. -- Τί σὰς ἐνδιαφέρει ;

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ ἐπίσης μετὰ τινὰ δισταγμὸν. -- Ἄ, τίποτε . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ὑποκλίνων κατ' ὄλους τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας. -- Λοιπὸν σὰς προσκυνῶ.

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ ταχέως. -- Μίαν στιγμὴν παρακαλῶ. . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ, ὅστις δὲν ἠνώρθωσεν ἔτι τὸ σῶμα του ἐκ τῆς ὑπο-

κλίσεως, προτείνων τὴν κεφαλὴν ὀριζοντεΐως καὶ τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὰ κάτω τεταμένας. -- Πῶς εἴπατε ;

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽ ἀπαθῶς. -- Ἐπειδὴ δὲν εἶδα ποτὲ ἄνθρωπον ν' αὐτοκτονήσῃ μου κάμνετε τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ σὰς ἰδῶ ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ αἰσθανόμενος βίαιον τινὰ γμῶν ἀνορθοῦντα τὸ σῶμα του. -- Πῶς ;

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ᾽, ἥς ἡ γλῶσσα τρέχει ὡς ροδάνιον πίπτουσα ἐπὶ ἀνακλίντρον καὶ μετὰ μεγίστης ἀφελείας. -- Ἦμην εἰς ὅλας τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις αἱ ἐποταὶ ἐγειναν πρὸ τίνος καιροῦ, ἠκολούθησα τὴν λαιμητόμον παντοῦ, καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί χαρὰν ἠσθανόμην ὅταν ἔβλεπα νὰ πίπῃ τοῦ καταδίκου ἡ κεφαλὴ καὶ νὰ ρέῃ ἀφθονοῦν τὸ αἷμα. (Ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα τὸν κ. Κουτρούμπαν) Εἶδατε ποτὲ καρατόμησιν ;

δὲν εἶδατε . . . πρέπει νὰ ἰδῆτε διὰ νὰ ἐννοήσετε καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὅλην ἐκείνην τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ μακάριοι κάτοικοι τῶν Ἡλυσίων Περίων . . . Ἐρχεται ὁ κατάδικος, τὸν συλλαμβάνουν οἱ δῆμοι καὶ τὸν δένουν σφιγτὰ ἐπὶ τῆς σανίδος᾽ ἔπειτα στρέφουν τὴν σανίδα πρὸς τὰ κάτω καὶ ὁ λαιμὸς του εὐρίσκειται ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν βαρεῖαν κοπίδα, ἡ ὁποία κρέμαται ἀπὸ λεπτοτάτης ἀλύσεως. Ὁ δῆμιος σταυροκοπεῖται, διότι εἶνε καὶ καλὸς χριστιανὸς, σύρει τὴν ἀλυσιν καὶ ἡ κοπίς πίπτουσα χωρίζει τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ἐπιλοιπού σώματος. Νομίζετε ὅτι μένει λαιμὸς ; τίποτε. Τὰ νεῦρα συστέλλονται καὶ βλέπετε μίαν μεγάλην πληγὴν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ τὸ αἷμα ρεεῖ, ρεεῖ ἀφθονῶς. Τί ἐγεινεν ἡ κεφαλὴ ; τί ἐγεινεν ; Ἐπεσον εἰς τὸν σάκκον, ἀλλὰ ζῆ ἀκόμη, ζῆ! . . . δέκα . . . εἴκοσι δευτερόλεπτα᾽ τὰ χεῖλη κινοῦνται, οἱ ὀφθαλμοὶ περιστρέφονται, σπασμωδικῶς εἰς τὰς κόγχας αὐτῶν, αἱ παρειαὶ πελιδνοῦνται, καὶ ἐπέρχεται ἡ ἀσφυξία ! . . . μάλιστα, ἡ ἀσφυξία. Τί μὲ κυττάζετε ; Καὶ ἔπειτα θέλουν ἄντικαταστήσωσι τὴν καρατόμησιν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ! Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀτυχεῖσθαι, κύριέ μου. Θέλουν ν' ἀποθνήσκῃ ὁ κατάδικος ὡς ὁ καινότερος τῶν ἀνθρώπων, ἠλεκτρόπληκτος ! Ἄλλὰ ποῦ ἡ ποίησις ; ποῦ τὸ μεγαλεῖον πλέον ; τὸ αἷμα . . . ἡ λαιμητόμος . . . ὁ σάκκος . . . οἱ σπασμοὶ ! . . . Ἄ τί θέαμα ! . . . δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ . . . Ἐν τούτοις λησμονῶ τὸ καναρίνι μου, τὸ ὅποιον θὰ διψᾷ τὸ καμύμενον ! . . . Καὶ ἂν μοῦ ψοφήσῃ ; . . . (Μετὰ μικρὰ ν' ἐρευνᾶν) Δὲν πρέπει νὰ εἶν' ἐδῶ . . . ἀλλὰ ποῦ ἐπῆγεν ; . . . (Ἀνερχομένη) Πηγαίνω νὰ τὸ εὔρω . . . καὶ θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἰδῶ πῶς θ' αὐτοκτονήσετε ! . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐννεὸς, βλέπων πρὸς τὴν θύραν ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ἡ κυρία Περδικοπούλου. -- Ἰδοὺ ἡ γυνὴ ! . . . Λυπεῖται

μή φοφήση τὸ καναρίνι τῆς καὶ θέλει νὰ μὲ ἴδῃ αὐτοκτονοῦντα ! Φρίκη ! Ὅταν ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν Ἀδὰμ ἐγκατέστησεν αὐτὸν ἐν τῇ Ἐδέμ ἀπόλυτον κύριον τῶν δημιουργημάτων αὐτοῦ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας κατῆλθεν ὅπως ἴδῃ τὸ ἔργον του καὶ εὔρε τὸν πρωτόπλαστον κοιμώμενον ὑπὸ τὴν σκιὰν πλατυφύλλου πλατάνου, ἀλλ' ἐνῶ τὸν παρετήρει μετ' εὐχαριστήσεως, βλέπει σκορπίον πληττόντα τὴν πλευρὰν αὐτοῦ· φοβούμενος δὲ μήπως τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του πάθῃ τι, ἀποκόπτει ἀμέσως τὴν τρωθεῖσαν πλευρὰν καὶ ἤτο ἕτοιμος νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τοὺς περισυναχθέντας κύνας, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο ἴσως νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ καταλλήλως. Ἀφοῦ τὴν ἀνέστρεψεν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν παναγίων χειρῶν του εἶδεν ὅτι τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ κρέατος οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἢ τὴν μικρὰν ἀμυχὴν ἐκ τοῦ τραύματος τοῦ σκορπίου. Ἐλαβεν ἀμέσως πηλὸν καὶ ἤρχισε νὰ περικλύπτῃ ὅ τι ἀνέμενον λαϊμάργως οἱ κύνες πάντες τῆς δημιουργίας, ἐξηκολούθει δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ μειδιών καὶ μὴ γνωρίζων τί ὄν θὰ ἐμορφοῦτο ἐκ τοῦ μίγματος ὅτε ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὸ πνοήν, εἶδεν ὅτι ἐπλασε τὴν γυναῖκα. Καὶ ἰδοὺ διατὴ ἡ γυνὴ ἔχει τὸν σκορπίον ὑπὸ τὸν πηλὸν καὶ τὸ μεϊδίωμα τοῦ πλάστου ἐπ' αὐτοῦ ! [Ἀνερχόμενος] Μεθόδιε !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ εἰσερχόμενος. — Ἀφέντη.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μετὰ δυσαρρεσκειῆς. — Ποία εἶνε αὐτὴ ποῦ ἐβγήκεν ἀπ' ἐδῶ ;

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Ἡ κυρία Περδικοπούλου.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Τί πράγμα εἶνε ;

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Νὰ, γυναῖκα.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Τὸ ἐννοῶ, βλάκκα.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Ἀμ' σὰν τὸ ἐννοεῖς τί μ' ἐρωτᾷς ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐνόργη. — Σ' ἐρωτῶ τί γυναῖκα εἶνε ;

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Χήρα.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ κατὰ στέλλων τὴν ἐνόργην αὐτοῦ. — Καὶ τί θέλει ἐδῶ ;

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Παντρεῖά θέλει.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ διαπορῶν. — Ἄ !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Εἶνε καὶ κάμμιὰ χήρα νὰ μὴ θέλῃ παντρεῖά ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ σεῖων τὴν κεφαλὴν. — Ἄ, ἄ !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Θὰ εἰπῆς ὅτι πῶς τὸ ἐννόησες κι' αὐτό ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ βλοσυρῶς βλέπων. — Σιωπὴ, ἀνόητε !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Σωπαίνω.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἀπειλῶν τὸν Μεθόδιον διὰ τοῦ δακτύλου. — Κύταξε καλά, μὴν τύχη καὶ τὴν ἀφήσης νὰ ἔλθῃ πλέον ἐδῶ μέσα, διότι ἀλλοίμονον σ' ἐσένα.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ, ὑποκλίνων. — Σ' τοὺς δρισμούς σου.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ βλέπων ἐξερχόμενον τὸν Μεθόδιον. — Ἐλα ἐδῶ.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐπαναστρέφόμενος. — Ὅριστε,

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ κατανυκτικῶς ὡς ἱεραπόστολος τῆς ἐλληνηκῆς εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας. — Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα μποτιλάκι ποῦ ἔχω ἐπάνω εἰς τὸ κομδίον μου.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐξερχόμενος. — Ἀμέσως.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μόνος καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν καί εἰς τὸ ἀπειρον βυθίζων μετ' ἀπελπισίας τὸ βλέμμα του. — Εἶχα σκοπὸν ν' αὐτοκτονήσω τὸ βράδυ, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ τελειώσω μίαν ὥραν πρωτῆτερα. Ἐπειτα ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς τῆς γυναικὸς μοῦ ἐτάραξε τὸ νευρικόν μου σύστημα. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλῃ νὰ μὲ ἴδῃ ν' αὐτοκτονήσω ! Ἄ ὄχι· δὲν θὰ τῆς δώσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ εἰσερχόμενος καὶ τὸ φιαλίδιον μετὰ περιεργείας παρὰ τῆρῶν. — Αὐτὸ, ἀφέντη, σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε φαρμάκι.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐγειρόμενος. — Καὶ δὲν ἀπατάσαι.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ σφίγγων αὐτομάτως τὸ φιαλίδιον ἐν τῇ χειρὶ. — Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ φαρμακωθῆς ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἀποσπῶν βιαίως τὸ φιαλίδιον τῶν χειρῶν τοῦ Μεθόδιου.

-- Ναι, Μεθόδιε, αὐτὸ θὰ κάμω.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἀνατείνων τοὺς βραχίονας. — Ἐλα ἔς τὸ νοῦ σου, ἀφέντη μου.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. -- Εἶμαι ἔς τὸ νοῦ μου, Μεθόδιε.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Μπρὲ ἀμάν !

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐπιτακτικῶς. — Σιωπὴ !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. — Πίσω μου εἶσαι, Σατανᾶ...

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Εἶσαι ἡλίθιος !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Ἀφέντη μου...

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Θ' αὐτοκτονήσω, Μεθόδιε, διότι... ἀλλὰ σὺ δὲν ἐννοεῖς τὴν ὑψηλὴν φιλοσοφίαν... (Ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.) Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, Μεθόδιε μου.

ΜΕΘ. συγκεκινημένος. — Ἀφέντη.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐν ἄκρα συγκινήσει. — Συχώρα με καὶ ὁ Θεὸς σ' χωρῆσθ.

ΜΕΘ. ἀπομάσσω δάκρυ. — Ἀμήν !

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. συνερχόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως. -- Πήγαινε τώρα καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ μὴν ἔλθῃ αὐτὴ ἡ κυρία Περδικοπούλου.

ΜΕΘ. ἐξερχόμενος. — Μή σέ νοιάξῃ, αὐτή εἶνε δική μου δουλειά.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. μόνος αἴρων πρὸς τάνωτό Φιλιδίον. — Σὺ λοιπόν, ὦ δηλητήριο, θά με θεραπεύσῃς διὰ παντός.

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Ναι, ὦ Κουτρούμπα, ἀρκεῖ νὰ με κενώσῃς διὰ μιᾶς καὶ θ' ἀποθάνῃς ἀμέσως.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. γελῶν σαρδόνιον γέλωτα. — Ὡ εἰρωνεία τῆς τύχης! ἀλλ' ἴσα ἴσα ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω ἀμέσως.

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Ἴσως δὲν θέλεις ν' ἀποθάνῃς καὶ καθόλου.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐνθλίψει καὶ ἀδημονία. — Μὲ ἀδικεῖς, ἀγκυπητὸν Φιλιδίον, καὶ ὁ σαρκασμὸς σου εἶνε ὄλως ἀκαιρός. Δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἂν σὲ προπιμῶ, τοῦτο τὸ πράττω διότι ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θά με κάμῃς νὰ ὑποφέρω τὰ πάνδεινα;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Καὶ τίς σοὶ λέγει ὅτι δὲν θά ὑποφέρῃς;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. περιχαρής. — Ἀλήθειαι;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Πρῶτον θά αἰσθανθῇς πικρίαν ἐπὶ τῆς γλώσσης.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Πολλήν;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Περισσότερην πάντοτε τοῦ ὕδατος τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν ὑπάρχῃ.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. μετριοφρόνωνς. — Δὲν εἶμαι τόσοσ πλεονέκτης; ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἴση καὶ δὲν θέλω τι πλεϊότερον.

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Ἐπειτα θά ὑποφέρῃς ἀπὸ στομαχικὰς ἐνοχλήσεις, ὅπως ὅταν φεύγῃς ἀπὸ τὰ ἐπίσημα γεύματα.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Ἔτσι αἶ;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Ἀπόδειξις τὸ γεῦμα τῶν Δημάρχων καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. αἰσθανόμενος ἀνατριχίασιν. — Τόσον πολὺ;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. — Καὶ ἐπὶ τέλους θά σὲ καταλάβῃ τοιαύτη . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Τί πράγμα;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ μετὰ δισταγμοῦ. — Τοιαύτη . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐνθαρρύνων αὐτό. — Ἐξακολούθει.

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ αἰσχυντηλῶς. — Πῶς νὰ σοῦ τὸ εἶπω. . . δὲν λέγεται . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Εἶνε κακέμπατον;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. -- Ἰδίως εἶνε κάκοσμον.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. φράσσων τὴν ρίνα του. -- Ἄ! ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ θαρρούντως. -- Ἀλλὰ θά σοῦ τὸ εἶπω διὰ περιφράσεως.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. καταβιβάζων τὴν χεῖρα του. -- Λέγε.

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. -- Τί καταλαμβάνει συνήθως τοὺς βουλευτὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅταν ἀνέρχωνται

εἰς τὸ βῆμα ὅπως ἀναπτύξωσι τὰς ἐπερωτήσεις αὐτῶν;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Φλυαρία.

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. -- Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ φλυαρία δὲν ἔχει ἔδραν τὸ στόμα;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. γελῶν. -- Ἄ, ἄ, ἐνόησα . . .

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. -- Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Καὶ θά ὑποφέρω πολὺ;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. -- Βεβαίως.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Πόσα ἔτη; δέκα; εἴκοσι;

ΤΟ ΦΙΛΙΔΙΟΝ. -- Ὅχι, δά!.. Ὀλίγας ὥρας μόνον, δύο τρεῖς, τὸ πολὺ.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐν ἀγανακτήσει. -- Ὁρας μόνον; Εἶσαι μωρὸν. ὦ Φιλιδίον καὶ δὲν ἐννόησας ἀκόμη τὰς διαθέσεις μου. (Ρίπτων τὸ φιλιδίον ἐξω τοῦ παρὰ θύρου.) Εἰς τὴν θάλατταν λοιπόν, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ μοὶ παράσχῃς τὸν θάνατον ὅπως τὸν ζητῶ! (Ἄνερχόμενος) Μεθόδιε!

ΜΕΘ. εἰσερχόμενος μετὰ δυσκολίας καὶ ὑπερανθρώπους καταβάλλων προσπαθείας ὅπως ἀποκρούσῃ τὸν ζητοῦντὰν ἀεῖσχωρήσῃ κατὸ πῖνα ὑτοῦ. -- Στάσου σοῦ λέγω, δὲ θά σ' ἀφήσω. (Κλείων τὴν θύραν διὰ τοῦ σύρτου) Μανία ποῦ τὴν ἔχει!

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Τί εἶνε;

ΜΕΘ. -- Νὰ, αὐτὴ ἡ χήρα, καὶ καλὰ καὶ σώνεις νὰ ἔμπῃ νὰ σὲ ἰδῇ ποῦ θά σκοτωθῇς.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Ἔτσι, αἶ;

ΜΕΘ. -- Μὰ ἐννοια σου καὶ τὴν ἐκράτησα γερὰ καὶ γερὰ.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. σφιγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα. -- Εὐχαριστῶ, Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- Κἄτι ζωντανὸς ἀκόμα;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πρᾶσκέφαλόν μου ἔχω ἓνα ἐγχειρίδιον πῆγαινε νὰ μοῦ τὸ φέρῃς.

ΜΕΘ. ἐξερχόμενος. -- Ἀμέσως.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. διατρέχων τὴν αἴθουσαν. -- Τὸ ἐγχειρίδιον εἶνε τὸ καταλληλότατον πρὸς αὐτοκτονίαν ὄπλον δι' αὐτοῦ ἐφρονεύθησαν πάντες οἱ τύρανοι. Ἐὰν δὲν παρεῖχε δριμυτάτους πόνους θά τὸ ἐξέλεγον ποτὲ οἱ τυραννοκτόνοι; Ἐχω τὴν ἰδέαν ὅτι θά ὑποφέρω, καὶ τοῦτο εἶνε πολὺ εὐχάριστον.

ΜΕΘ. εἰσερχόμενος καὶ τὴν ἀκωκὴν τοῦ ἐγχειριδίου ἐξετάζων ἐπὶ τοῦ ὄνυχος. -- Οὔτε βελόνῃ δὲν τρυπᾷ σὴν κί' αὐτό.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. λαμβάνων τὸ ἐγχειρίδιον. -- Τόσον τὸ καλλίτερον, Μεθόδιε, τόσοσ τὸ καλλίτερον.

ΜΕΘ. -- Μὰ τί; τὸ φαρμάκι δὲ σοῦκανε;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. -- Ὅχι, Μεθόδιε, ἴσα νὰ σὲ φιλήσω.

ΜΕΘ. -- Νά δευτερώσωμε ;

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Ένα γκαλιζόμενος αὐτόν. -- Συγχώρα με καὶ θεὸς σ' χωρήσῃ.

ΜΕΘ. -- Ἀμήν !

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Πήγαυε.

ΜΕΘ. -- Ἐξερχόμενος ἰδίᾳ. -- Περιέργος ἄνθρωπος ὁ ἀφέντης μου. Δὲν ἔπαιρνε τὸ φαρμάκι νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτε μόν' διαλέξε τὸ μαχαίρι ποῦ πονεῖ !

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Καὶ πρόσεχε αὐτὴν τὴν κυρίαν νὰ μὴν ἔλθῃ μέσα.

ΜΕΘ. -- Ἐξερχόμενος. -- Μὴ σὲ νοιάζῃ. [Ἀνοίγων τὴν θύραν καὶ παλαίω ὀπως ἐξέλεθη.] Βρὲ ἄκουε ποῦ σοῦ μιλάνε ! . . Δὲ μπαίνεις !

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- μόνος παρατηρῶν τὸ ἔγχειρίδιον. -- Ποῦ νὰ σ' ἐμπήξω διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς μου, ὦ Ἐγχειρίδιον ; εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματος νὰ κρύψω τὴν λεπίδα σου μέχρι τῆς λαβῆς ;

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ. -- Εἰς τὴν καρδίαν, ὦ Κουτρούμπα, ἐὰν θέλῃς θάνατον ἀκαριαῖον.

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Ἀλλὰ δὲν θέλω ἀκαριαῖον θάνατον ἐγώ.

ΤΟ ΕΓΧ. -- Καὶ τί θέλεις λοιπόν ;

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Θέλω νὰ ὑποφέρω πλεῖστον τοῦ νεκροῦ εἰς ὃν ἐκφωνοῦσιν ἐπικηδείους λόγους. Θέλω νὰ κίσθανθῶ τὸν πόνον μέχρι μυελοῦ ὀστέων. . .

ΤΟ ΕΓΧ. -- Ὅπως ὅταν ἀστυνομικοὶ κλητήρες νουθετῶσιν ἐν τῷ κατοικίῳ τῆς ἀστυνομίας τοὺς συλλαμβανομένους φιλησύχους πολίτας ; . . .

Ο κ. Κ. -- Περὶ χάρῃς. -- Ναί !

ΤΟ ΕΓΧ. -- Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ο κ. Κ. -- Τί λέγεις ;

ΤΟ ΕΓΧ. -- Ἐγὼ θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ σῶμα σου γλυκὰ γλυκὰ. . . Καὶ πρὶν προσθάσῃς νὰ τὸ ἐννοήσῃς θὰ κλεισῇς τὰ βλέφαρα διὰ παντός.

Ο κ. Κ. -- Ἀλλ' ἤκουσα ὅτι δὲν φέρεις πολλάκις τὸν θάνατον ἀκαριαῖος ἤκουσα ὅτι πολλοὶ ὑποφέρουσιν ἐκ τῶν πληγῶν σου καὶ ἀποθνήσκουσι κατόπιν ἐν μέσῳ φρικτῶν ἀλγηδόνων. . .

ΤΟ ΕΓΧ. -- Μωρὶαι !

Ο κ. Κ. -- Ἐκπληκτος. -- Πῶς ;

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡ. -- Δὲν λέγω. . . ὑπάρχουσι τινὲς καταφεύγοντες εἰς ἐμὲ, ἀλλ' οὗτοι πᾶν ἄλλο σκέπτονται ἢ ν' αὐτοκτονήσωσι. Διὰ τρεμούσης χειρὸς μὲ εἰσάγουσιν ἢ καθέτως πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας προσέχοντες ὅμως μὴ θέλωσι τὰ ἔσθ' αὐτοῦ θώρακος, ἢ ὀριζοῦνται ὑποκάτω τῶν πλευρῶν ὥστε νὰ κόψω τὸ κρέας μόνον, καὶ ἔπειτα φροντίζουσι νὰ διακηρύξωσιν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτῶν ὅτι ἐξ ἀπελπίσθαις ἐξήτησαν τὸν θάνατον. Ἡ ἐρωμένη πίπτει εἰς τὴν παγίδα καὶ μετὰ τινος ἡμέρας γίνεται ὁ γάμος.

Ο κ. Κ. -- Εἶνε δυνατόν ;

Τὸ ΕΓΧ. -- Ποῦ λοιπόν αἰ φρικτὰ ἀλγηδόνες ;

Ο κ. Κ. -- μετὰ τὴν ἀσκέψιν. -- Ὡστε οὐδεμίαν ἐλπίδα μοὶ δίδεις ὀδύνης καὶ ἀλγους ;

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡ. -- Ὀδερμίαν θ' ἀποθάνῃς ἀμέσως.

Ο κ. Κ. -- ῥίπτων ἔξω τοῦ παραθύρου τὸ Ἐγχειρίδιον. -- Εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σὺ, ψευδὲς ὄργανον θανάτου ! (Ἀνερχόμενος) Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- παλαίω νὰ παρὰ τὴν θύραν ὡς καὶ πρότερον. -- Ἀδικα σοῦ λέγω ἀγωνίεσαι (κλείων τὴν θύραν) Δύναμι ποῦ σοῦ τὴν ἔχει !

Ο κ. Κ. -- Πάλιν αὐτὴ ἡ γῆρα !

ΜΕΘ. -- Αὐτὴ, ἀφέντη μου, αὐτὴ. . . κ' ἐτρόμαξα ἴσα με ποῦ νὰ τὴν κάνω ζᾶφτι.

Ο κ. Κ. -- Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου ἔχω ἓνα πιστόλι. Φέρε το ἐδῶ.

ΜΕΘ. -- Ἐξερχόμενος. -- Ἀμέσως.

Ο κ. Κ. -- βηματίζων ἄνω καὶ κάτω ἐν ταραχῇ. -- Αὐτὸ τὸ πιστόλιον τέλος πάντων θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ἐχει δύο κάννας θὰ ἐκκενώσω καὶ τὰς δύο διὰ μιᾶς καὶ θὰ ὑποστῶ φρικτὸν θάνατον.

ΜΕΘ. -- εἰσερχόμενος καὶ τὸ πιστόλιον μετ' ἐπιστάσιος ἐξείταζων. -- Ἴσα με τὰ μπούνια εἶνε γεμάτο. Δὲ γλυτόνεις τώρα ὁ θεὸς νὰ κατέβῃ.

Ο κ. Κ. -- λαμβάνων τὸ πιστόλιον. -- Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ.

ΜΕΘ. -- Τὸ μαχαίρι κ' ἐμένα μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲ μὲ ἀρέσει . . . κρῦο πρᾶμμα. . .

Ο κ. Κ. -- ἔνα γκαλιζόμενος αὐτόν. -- Φίλησέ με, Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- Γιὰ νὰ τριτώσωμε !

Ο κ. Κ. -- ἐν συγχικνῇσει. -- Συγχώρα με καὶ ὁ θεὸς σ' χωρήσῃ.

ΜΕΘ, -- στενωπῶν. -- Ἀμήν !

Ο κ. Κ. -- Τὴ ράχη σου τώρα.

ΜΕΘ. -- ἀνερχόμενος ἰδίᾳ. -- Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, τὸ φαρμάκι δὲν τὸ παίρνει τὸ μαχαίρι δὲν τοῦ κάνει, γιὰ νὰ δοῦμε τώρα καὶ μετὰ τὸ πιστόλι.

Ο κ. Κ. -- Καὶ τὸ νοῦ σου σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

ΜΕΘ. -- Τὴ δουλειά σου ἐσύ, ξέρω ἐγὼ τί κάνω.

Ο κ. Κ. -- μόνος περιεργαζόμενος τὸ πιστόλιον καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας. -- Ὡ δίκνον Πιστόλιον, σὺ λοιπόν θὰ ἐκπληρώσῃς τὸν πόθον μου.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙΟΝ. -- Ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Ο κ. Κ. -- Δός μοι τὸν θάνατον ὅπως τὸν ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ θὰ σὲ δοξάσω περιττότερον ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν ρεβέλθερον τοῦ λοχαγοῦ τῆς Κούτρας.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Σ' εὐχαριστῶ, διατὶ νὰ πειράζεσαι.

Ο κ. Κ. -- Λοιπόν. . . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- "Ανοιξον τὸ στόμα σου, θέσε με πληροῖον τοῦ οὐρανόσκου, καὶ τράβηξε.

Ο κ. Κ. -- Αἶ, καὶ ἔπειτα ;

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τὶ θὰ εἶπῃ ἔπειτα ; δὲν θέλεις ν' αὐτοκτονήσης ;

Ο κ. Κ. -- Ναί, ἀλλά.,,

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τὶ ἀλλά ; Δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα, δὲν ἔχει ἀλλά . . . Ἐμπρός . . . μὴ δειλιῶς . . .

Ο κ. Κ. -- Σὲ παρακαλῶ . . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τὶ νὰ μὲ παρακαλέσης, ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ ; Ἐννοεῖς ὅτι θὰ πάρω φωτιά.

Ο κ. Κ. δ υ σ α ν α σ χ ε τ ῶ ν. -- "Α, διάβολε ! . . . μπαροῦτι μονάχο εἶνε . . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Ἐμπρός λοιπόν . . .

Ο κ. Κ. -- Μίαν στιγμήν νὰ ἐξηγηθῶμεν.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Δὲν μοῦ λές ὅτι κοροϊδεύεις ;

Ο κ. Κ. ο ὕ τ ι ν ο ς ἡ φ ι λ ο τ ι μ ῖ α π ρ ο σ ε β λ ῆ θ η κ α ι ρ ῖ ω ς. -- "Οχι, ἀλλά σὺ θὰ μὲ θανατώσης ἀμέσως.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Κι βεβαίως· τί ἐνόμισες ὅτι θὰ παίζωμεν τῆς ἀμμάδαις ;

Ο κ. Κ. -- Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω τοῦτο.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τὶ θέλεις τότε ;

Ο κ. Κ. -- Νὰ μὲ κάμης νὰ ὑποφέρω.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Ὡ Κουτρούμπα, ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώτῃ πέντε ἡμέραις κοσκινίζει. Τὴν ξεύρεις αὐτὴν τὴν παροιμίαν ;

Ο κ. Κ. ο ὕ τ ι ν ο ς τ ἄ χ ε ἰ λ η δ ι α σ τ ἔ λ λ ε ἴ γ λ υ κ ῦ τ α τ ο ν μ ε ι δ ῖ α μ α. -- Μὲ παρεξηγεῖς, ἀγαπητὸν Πιστόλιον· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχῃς τοιαύτην ἰδέαν περὶ ἐμοῦ.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Κόφτο πρὶν ν' ἀρχίσῃς.

Ο κ. Κ. θ ἔ τ ω ν τ ῆ ν χ ε ἴ ρ α ἐ π ἰ τ ο ὕ σ τ ῆ θ ο υ ς. -- Σοὶ ὀρκίζομαι εἰς ὅτι ἔχω ἱερώτερον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, τὸν ὅποιον σκοπεύω ν' ἀφήσω, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἔχω ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν ν' αὐτοκτονήσω· ἀλλ' ἢ συνήθης αὐτοκτονία μοῦ προξενεῖ ἀηδῖαν καὶ θέλω νὰ μοῦ ἀνοήξης πληγὰς, αἰτίνας νὰ μὲ τυραννήσωσι πληγὰς φρικαλέας, αἰτίνας νὰ ἐξεγκωθῶσιν ἄνευ ἐλπίδος ἐπουλώσεως καὶ νὰ ἀποθάνω ἐν μέσῳ ἀτρώτων βασάνων.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Ἀδυνατῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ο κ. Κ. π ε ρ ῖ φ ο β ο ς -- Ἀδυνατεῖς !

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Ἐγὼ τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἠμπορῶ νὰ σοῦ κάμω εἶνε νὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλά σου εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω ὅτι δὲν ἔχεις . . .

Ο κ. Κ. ὀ ρ γ ῖ λ ω ς. -- Μὲ ὑβρίζεις . . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Σοῦ λέγω ὅτι σοῦ πρέπει, διότι μὲ παραφούσκωσες.

Ο κ. Κ. ρ ἰ π τ ω ν τ ὸ Π ι σ τ ὸ λ ι ο ν ἐ ξ ῶ τ ο ὕ π α ρ α θ ὕ ρ ο υ. -- Εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σὺ πκνάθλιον ! (Ἄ ν ε ρ χ ὶ μ ε ν ο ς) Μ ε θ ὴ δ ι ε !

ΜΕΘ. π α λ α ἰ ῶ ν π α ν τ ὸ τ ε π α ρ ἄ τ ῆ ν θ ρ ρ α ν. -- Πίσω σοῦ λέγω, στρέγχα!.. (Κ λ ε ἰ ῶ ν

τ ῆ ν θ ὕ ρ α ν) Κομμάτια μ' ἔκανε τοῦ διαβόλου ἢ κόρη.

Ο κ. Κ. δ ι α τ ρ ἔ χ ω ν τ ῆ ν α ἰ θ ο υ ς α ν μ ε γ ἄ λ ο ι ς β ῆ μ α σ ι ν ὡ ς χ ρ η μ α τ ι σ τ ῆ ς ἄ ν α μ ἔ ν ω ν τ ῆ ν ἔ κ κ α θ ἄ ρ ι σ ι ν τ ο ὕ μ η ν ὄ ς. -- Μεθόδιε, σῶσε με !

ΜΕΘ. -- "Ε ;

κ. Κ. -- Εἶμαι κατεστραμμένος ἄνθρωπος !

ΜΕΘ. -- Τὶ ἔχεις, ἀφέντη μου ;

Ο κ. Κ. -- Θέλω ν' αὐτοκτονήσω . . .

ΜΕΘ. μ ε ι δ ῖ ῶ ν. -- Ἄμ' σάν νὰ τὸ ξέρω δά.

Ο κ. Κ. ἐ ν ἄ π ο γ ν ῶ σ ε ι. -- Ναί, μὰ δὲν εὐρίσκω κανένα τρόπον !

ΜΕΘ. ἔ κ π λ η κ τ ο ς. -- Μπᾶ !

Ο κ. Κ. εἰ ς τ ὸ κ α τ α κ ὀ ρ υ φ ο ν τ ο ὕ π α ρ ο ξ υ σ μ ο ὕ. -- Τὸ δηλητήριο, τὸ ἐγγχειρίδιον, τὸ πιστόλιον . . . ὄλ' αὐτὰ θὰ μοῦ δώσουν τὸν θάνατον ἀμέσως.

ΜΕΘ. -- Αἶ καὶ δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ;

Ο κ. Κ. ἰ σ τ ἄ μ ε ν ο ς κ α ἰ ἄ σ κ α ρ δ α μ υ κ τ ε ἰ τ ὸ ν Μ ε θ ὴ δ ι ο ν π α ρ α τ η ρ ῶ ν. -- Εὐχαριστημένος ;

ΜΕΘ. -- Τὶ ἄλλο καλλίτερο θέλεις ;

Ο κ. Κ. κ α τ α λ α μ β α ν ὀ μ ε ν ο ς ὕ π ὸ μ α ν ἰ α ς, χ ε ἰ ρ ο ν ο μ ῶ ν κ α ἰ σ φ α δ ἄ ζ ω ν. -- Μὰ δὲν θέλω αὐτό . . . δὲν θέλω ν' ἀποθάνω γρήγορα . . . θέλω νὰ ὑποφέρω, ἐννοεῖς ; . . . Θέλω νὰ εἶμαι νεκρὸς καὶ νὰ ζῶ, ν' ἀναπνέω καὶ ν' ἀποθνήσκω κάθε στιγμήν· θέλω νὰ ἐπαναστατήσω τὴν φύσιν . . . νὰ ὑφίσταται διηνεκῶς τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου, καί . . .

ΜΕΘ. θ ἔ τ ω ν τ ὸ ν δ ἄ κ τ υ λ ο ν ἐ π ἰ τ ο ὕ κ ρ ο τ ἄ φ ο υ. -- "Α, κατάλαβα κατάλαβα.

Ο κ. Κ. σ υ λ λ α μ β ἄ ν ω ν τ ὸ ν Μ ε θ ὴ δ ι ο ν ἄ π ὸ τ ῶ ν ὤ μ ω ν. -- Εἶσαι ἱκανὸς νὰ μοῦ εὔρῃς τοιοῦτον θάνατον ;

ΜΕΘ. -- Θέλεις σάν νὰ λέμε νὰ σοῦ τραβοῦν δέκα πιστολιαῖς ε' τὸ κεφάλι καὶ νὰ ζῆς . . .

Ο κ. Κ. -- Ναί, Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- Νὰ τρώγῃς ἕκαστὸ μαχαιριὰς ε' τὴν καρδιά καὶ νὰ μὴν πεθάνῃς.

Ο κ. Κ. -- Ναί, Μεθόδιε, ναί.

ΜΕΘ. -- Νὰ σὲ ποτίζουν ὄλου τοῦ κόσμου τὰ φαρμάκια καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ποτές πεθαιμό.

Ο κ. Κ. -- Ναί, Μεθόδιε μου, ναί, ναί.

ΜΕΘ. ἄ ν ε ρ χ ὶ μ ε ν ο ς. -- Περίμενε μιά στιγμή.

Ο κ. Κ. -- Ποῦ πᾶς ;

ΜΕΘ. ἔ ξ ε ρ χ ὶ μ ε ν ο ς. -- Νὰ σοῦ φέρω ὅτι γυρεύεις.

Ο κ. Κ. μ ὄ ν ο ς ἐ μ β ῥ ὲ ν τ η τ ο ς. -- Τὶ θὰ μοῦ φέρῃ ; Τὶ θὰ μοῦ φέρῃ ; . . . (Μ ε τ ἄ μ ι - κ ρ ὸ ν ὠ σ ε ἰ ἔ μ π ν ε ὀ μ ε ν ο ς) "Κανένα παλουκι! . . . Ὡ, θεέ μου, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ. (Π ε ρ ῖ χ α -

ρῆς) Νὰ ὁ θάνατος τὸν ὁποῖον ἐζήτουν· θάνατος μαρ-
τυρικός! (Βλέπων τὴν κυρίαν Περδικό-
ποῦλου, ἣτις εἰσεπήδησεν εἰς τὴν
αἴθουσαν ὡς ὁ Μεθόδιος ἤνοιξε
τὴν θύραν) Πάλιν αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ. -- Τὸ ἡῦρα τὸ κα-
ναρίνι μου!

Ὁ κ. Κ. μὴ δυνάμενος νὰ συγκρα-
τήσῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. -- Τὶ ἔκαμες, Μεθό-
διε; . . . δὲν σοῦ εἶπα; . . .

ΜΕΘ. -- Τί μοῦ εἶπες; νὰ σοῦ εὔρω τὸ χειρό-
τερο θάνατο . . . δὲν μοῦ εἶπες αὐτό;

Ὁ κ. Κ. ὀπισθοχωρῶν. -- Ἄλλ' αὐτὴ
ἡ χήρα;

ΜΕΘ. -- Παντρέψου καὶ θὰ εὔρῃς ὅτι γυρεύεις.

Ὁ κ. Κ. -- Ὡ!...

ΜΕΘ. -- Ἄκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω, ἀφέντη μου.
Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἐπῆρες δὲ θέλεις καλλίτερο
θάνατο.

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚ. μετ' ἐὺχαριστήσεως.
-- Λοιπὸν ἡ αὐτοκτονία;

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν ἐπιχαρίτως. -- Κυ-
ρία μου, λαμβανῶ τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά σου.

Ἦ κ. ΠΕΡΔΙΚ. ὑποκλίνουσά μετ' ἀ-
χάριστος. -- Εὐχαρίστως, κύριέ μου· καὶ σᾶς
ὑπόσχομαι νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχῆ.

Ὁ Κ. ἐντρομος. -- Ἀκούεις, Μεθόδιε;

ΜΕΘ. -- Κάμε δουλειά σου· ἂν δὲν σοῦ τῶλεγε
ἡμποροῦσες νὰ ἔχῃς φόβον, ἅμα ὅμως σοῦ δίνει καὶ ὑ-
πόσχεσι δὲ γλυττόνεις. Εἶνε ἓνα κ' ἓνα· οὔτε μαχαῖρι
σὲ πιάνει τώρα, οὔτε πιστόλι, οὔτε φαρμάκι!.. Ἦ γυ-
ναῖκα εἶνε ὁ θάνατος τῶν θανάτων!